

Arrest

nr. 249 033 van 15 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 23 juli 1992. U bent een sjjiitische moslim van Arabische origine, afkomstig uit Najaf. U maakt deel uit van de stam Shammari. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

In 2014 solliciteerde u bij het Iraakse leger. U werd aangenomen en begon met een administratieve job op de luchtmachtbasis van Kut. U verbleef buiten het werk afwisselend bij uw ouders in Najaf en bij de neef van uw vader in Bagdad.

In 2017 leerde u op facebook S. kennen, een soennitisch meisje uit Bagdad. Na een tijdje sturen en bellen werden jullie verliefd en begonnen jullie met elkaar af te spreken in Bagdad. U onderhield een seksuele relatie met S.. Eind 2017 vroeg u, met de hulp van uw moeder en uw tante, de eerste keer om haar hand. Haar familie weigerde uw aanzoek. In april of mei 2018 deden u en uw moeder een tweede aanzoek, wat opnieuw geweigerd werd. U maakte plannen om samen met S. naar Turkije te vluchten. Haar ouders ontdekten dat S. een visum aangevraagd had, waarop ze haar vermoordden. De zus van S. stuurde u haar overlijdensakte.

In juli 2018 kwam de familie van S. naar het huis van uw vader. Ze uitten bedreigingen en staken de auto van uw vader in brand. Uw vader besliste kort daarna, op 22 juli 2018, om u te verstoten uit de stam, zodat het conflict opgelost werd. Dit betekende dat de familie van S. u zou kunnen vermoorden zonder represailles van uw stam. U deserteerde uit het leger en bleef nog twee weken in Bagdad. Op 8 augustus 2018 verliet u Irak.

Op 19 januari 2019 kwam u aan in België. Op 1 februari 2019 diende u in België een verzoek tot internationale bescherming in.

U legt de volgende documenten voor ter staving van uw verzoek: identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, legerkaart, document stammenrechtbank, overlijdensakte S., vonnis militaire rechtbank, diploma leger, medisch dossier België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uit het medisch dossier dat u voorlegt blijkt dat u een psychiatrische behandeling ondergaan hebt. Door uw medische problemen was u tussen 5 september 2019 en 30 november 2019 niet in staat gehoord te worden. Het commissariaat-generaal hield hier rekening mee. In de documenten die voorlegt wordt niet gesteld dat uw cognitieve vermogens na de behandeling aangetast werden of dat u uw verzoek om internationale bescherming niet zelfstandig zou kunnen behandelen. Dit bleek ook uit het feit dat u in staat was de vragen die u gesteld werden tijdens het persoonlijk onderhoud te beantwoorden. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Irak vreest u vermoord te worden de stam van uw geliefde, S.. Daarnaast vreest u ook een gevangenisstraf omwille van uw desertie uit het leger.

Omwille van uw verstoting uit uw stam, zou de andere stam de toelating hebben u te doden. U vreest bij terugkeer naar Irak door hen vermoord te worden. U brengt echter niet voldoende elementen aan die uw vrees aannemelijk maken. Uw familie hielp u twee keer een aanzoek aan S. te doen bij haar familie (CGVS, p.10). Uw familie stond dus niet afkerig tegenover uw relatie met S.. U slaagt er niet in aannemelijk te maken waarom uw vader meteen overgaat tot uw verstoting uit de stam als dat zou betekenen dat de andere familie u zou doden (CGVS, p.11). Er kan verwacht worden dat uw vader in dat geval eerst andere mogelijkheden onderzoekt om het conflict op te lossen, wat hij niet gedaan heeft (CGVS, p.14). Het feit dat uw vader ervoor kiest om over te gaan tot uw uitsluiting uit de stam doet juist vermoeden dat dit geen doodsvonnis hoeft te betekenen. U verklaart zelf dat, ondanks de bijkomende sektarische moeilijkheden in het conflict, het conflict tussen beide families opgelost is door uw uitsluiting (CGVS, p. 13). Toch meent u dat uw verbanning met zich mee zou brengen dat de andere familie het recht zou hebben om u te doden. U verwijst hiervoor onder meer naar een kopie van een beslissing van de stammenrechtbank die u voorlegt. Er moet opgemerkt worden dat diepgewortelde corruptie, wijdverspreide documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken maken dat zowel in Irak als in het buitenland Iraakse identiteits- en andere officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door omkoping van overheidsbeambten verworven zijn (COI Focus Irak, Corruptie en documentenfraude). Dit maakt dat de bewijswaarde van het document van de stammenrechtbank dat u voorlegt verwaarloosbaar is. In dit document staat dat uw stam aan de andere stammen de toelating geeft u te vermoorden. U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat de andere familie dit recht ook daadwerkelijk zou uitoefenen. Ten eerste is het probleem tussen beide families reeds opgelost. Ten tweede heeft u geen enkele persoonlijke bedreiging ontvangen (CGVS, p.13).

Uw familie zou wel bedreigd geweest zijn, maar dit hield op na uw uitsluiting uit de stam. Uw fysieke integriteit is op geen enkel moment in gevaar geweest. Uit bovenstaande volgt dat de vrees voor vervolging die u koestert ten opzichte van de stam van S. niet geloofwaardig is.

Verder slaagt u er niet in op consistente wijze het verloop van de gebeurtenissen met betrekking tot uw relatie met S. weer te geven. Aanvankelijk zei u S. om haar hand gevraagd te hebben in april of mei 2018, dit aanzoek werd geweigerd (CGVS, p.9). Vervolgens zei u dat u eind 2017 al van plan was om naar Turkije te vluchten, wat dus reeds voor uw huwelijksaanzoek geweest zou zijn. Wanneer hiernaar gepeild werd, zei u twee verschillende aanvragen gedaan te hebben, een in eind 2017 en een in 2018. Daarna zei u dat u in april of mei 2018 voor het eerst met S. over een vlucht naar Turkije sprak (CGVS, p.10). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden, ontkent u meerdere keren hetgeen u luttele minuten daarvoor gezegd had (CGVS, p.10). Er mag van iemand die om internationale bescherming verzoekt verwacht worden dat hij eenduidig en accuraat het verloop van gebeurtenissen kan situeren. De inconsistenties in uw relaas doen verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid ervan.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak in de gevangenis opgesloten te worden (CGVS, p.14) heeft u een vonnis van de militaire rechtbank neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk vervolgd hebben omdat u gedeserteerd bent (document 6). Strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf. Uit het vonnis dat u voorlegt blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. U verklaart letterlijk geen probleem te hebben met het leger, omdat u na de gevangenisstraf van zes maanden weer vrij zou komen (CGVS, p.14). Daarnaast kan opgemerkt worden dat u vrijwillig bij het leger bent beginnen werken (CGVS, p.5). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs hebben betrekking op uw identiteit en afkomst uit Irak, dewelke niet betwist wordt door het CGVS. Uw legerkaart en diploma leger hebben betrekking op uw werk bij het leger, wat niet betwist wordt. De overlijdensakte van S. toont aan dat S. overleden is, wat niet betwist wordt. Het medisch dossier en het document van de stammenrechtbank dat u voorlegt werden reeds besproken. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Najaf te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande Babil in 2018 gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf alSakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam.

Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Najaf in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Najaf een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Najaf actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Najaf. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van “artikel 1 Sectie A, §2 van het Verdrag van Genève van 28.07.1951 en van art. 48/3, 48/4 en 48/9§4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen evenals de gegrondheid en van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art. 3 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens evenals van het algemeen beginsel van goed bestuur, van zorgvuldigheid en voorzorg.”

Inzake de bijzondere procedurele noden, betoogt verzoeker als volgt:

“Overwegend dat in het kader van zijn beslissing, tegenpartij geen bijzondere procedurele noden genomen heeft wat de behandeling van het verzoek betreft. Dat nochtans, verzoeker aan belangrijke psychologische problemen lijdt en zelfs wegens deze stoornissen in observatie geplaatst werd.

Als bewijs van het onbehagen van mijn cliënt, gaat hij uiteindelijk op de officier beginnen te schreeuwen (page 14 van het verhoor). Dat twee onderbrekingen nodig waren zodanig de cliënt in alle staten was (maar er werd maar een onderbreking genoteerd). Dat hij vroeg te mogen roken, om zich te kunnen kalmeren maar dat dit hem geweigerd werd. Dat de vriendin van verzoeker door haar eigen familie gedood werd, wegens haar relatie met verzoeker. Dat hij door deze moord helemaal in de war was. Dat hij dit aangegeven heeft en de aandacht van het CGVS op deze problematiek getrokken heeft. Dat wegens zijn psychologische toestand hij niet naar twee convocaties van de Dienst Vreemdelingen Zaken heeft kunnen gaan. Dat heel duidelijk, tegenpartij art. 48/9 § 4 van de wet van 15 december 1980 geschonden, heeft, door geen steunmaatregelen te nemen. Dat het gerecht alhier, in het kader van een arrest van 20 december 2018 een beslissing van het CGVS vernietigd heeft, waarvoor geen concrete bijzondere maatregelen genomen werd (RvV 214 532). Dat op deze basis het verhoor nietig verklaard moet worden”.

Wat betreft de vrees voor vervolging namens de familie van S. ontwikkelt verzoeker zijn middel als volgt: “Overwegend dat tegenpartij haar beslissing alleen maar op twee elementen grondt :

1. Het gebrek aan reëel risico door de familie van S. gedood te worden
2. De tegenstrijdigheden van verzoeker tussen de datum van het aanzoek en zijn vertrek voor Turkije.

1. Overwegend dat volgens tegenpartij, verzoeker niet aantoont dat er een reëel risico bestaat door de familie van S. gedood te worden.

Dat S. door haar familie gedood werd (overlijdensakte neergelegd) ten gevolge van zijn relatie met verzoeker en haar wil, met verzoeker, uit Irak naar Turkije te gaan. Dat dit element niet door tegenpartij betwijfeld wordt. Dat verzoeker het leger voegde om in veiligheid te zijn. Dat in juli 2018, de familie van S. bij de familie van verzoeker gegaan is om er bedreigingen te uiten. Dat zij de wagen in brand gestoken hebben. Dat op 22 juli 2018, de vader van verzoeker hem uit de familie verstoot heeft, zodat het conflict dat hen aan de familie van S. confronteerde, opgelost zou zijn. Dat dit door een tribaal hoof geacteerd werd. Dat tegenpartij beschouwt dat indien de vader zo gehandeld heeft, dit is omdat er geen risico voor de zoon was. Dat volgens tegenpartij dit het bewijs is dat verzoeker, in geval van terugkeer, geen risico loopt. Dat in werkelijkheid de vader van verzoeker geen andere keus had. Dat hij anders, het leven van de andere broers en zusters van verzoeker in gevaar bracht. Dat hij werkelijk geen andere keus had. Dat hij wist dat verzoeker weg zou gaan. Dat hij daardoor alleen zijn familie beschermd maar verzoeker niet. Dat verzoeker een document neerlegt dat deze officiële “verstoting” bewijst, namelijk een vonnis van het tribale hof. Dat tegenpartij dit document verwerpt wegens een vermoedelijke fraude. Dat zij het niet nuttig vindt te zeggen dat verzoeker heel lang over dit document verhoord werd en dat hij heel nauwkeurig alle vragen, over het opstellen van dit document, beantwoord heeft:

[...]

Dat verzoeker over verschillende documenten beschikt die de macht van deze hoven bewijzen en over van het feit dat ze hun conflicten op gewelddadige wijze en buiten de rechtbanken regelen.

[...]

Al deze elementen bevestigen dat verzoeker werkelijk een ernstig gevaar loopt, in geval van terugkeer in Irak. Dat verzoeker alles verlaten heeft. Dat hij het vonnis van de militaire rechtbank neerlegt, die hem wegens zijn vertrek veroordeelt, hoewel hij in het kader van zijn verhoor bij het CGVS uitgelegd heeft dat hij het leger op vrijwillige basis voegde. Dat het overlijdensakte van zijn vriendin en het feit dat het CGVS de omstandigheden waarin zij overleden is niet betwist, ook elementen vormen die de ernst van zijn vrees tonen. Dat dit een echte vrees in zijn hoof vertoont. Dat het nochtans over het enige argument gaat, dat door tegenpartij aangehaald is om zijn dossier ongeloofwaardig proberen te maken.

2. Overwegende dat het tweede element dat door tegenpartij aangehaald is, in het kader van zijn verhoor, de vermeende tegenstrijdigheden van verzoeker betreft, in verband met de datums wat hun huwelijk en het vertrek vanuit Turkije (Verzoeker zou gezegd hebben dat hij in Turkije na zijn huwelijk wenste te vertrekken, in 2017 en later na zijn huwelijk in 2018)

Dat tegenpartij deze tegenstrijdigheden gebruikt om te beschouwen dat zijn liefdegiedenis met S. misschien niet echt is (tegenpartij is absoluut niet duidelijk over de gevolgen die aan deze tegenstrijdigheden gegeven moeten worden). Men moet de omstandigheden van het verhoor herinneren toen verzoeker zijn zelfbeheersing verloor en zich onwel voelde. Dat het verhoor twee keer onderbroken moest worden, dat de verzoeker schreeuwde en vroeg te mogen roken om zich te ontspannen. Dat dit hem geweigerd werd. Dat men wel kan begrijpen dat verzoeker op een ogenblik, gedurende het verhoor, de kluts kwijtraakte.

Dat inderdaad, uit de beslissing van tegenpartij blijkt dat hij onmiddellijk betwist heeft, gezegd te hebben wat de agent geschreven had namelijk toen hij de eerste keer over zijn vertrek naar Turkije gesproken heeft: dit was wel na de aanvragen : in 2018. Dat deze verwarring in de datums zich binnen een periode van 3 minuten voordoet (pagina 9 en 10). Dat bovendien, bij de lezing van de verhoornota's, men niet duidelijk begrijpt wat er gebeurd is maar verzoeker vermeldt heel duidelijk dat hij niet 2017 wou zeggen maar wel 2018, als moment dat ze besloten hadden te vertrekken.

Dat het dus niet over een echte tegenstrijdigheid ging maar wel over een korte en eenmalige verwarring. Dat hij, gedurende het hele verhoor, helemaal aan het einde was en gespannen was. Dat het bewijs van het feit dat het heel slecht met hem ging, is dat onmiddellijk daarna een onderbreking besloten werd.

[...]

Dat bovendien, bij de lezing van het overige van het verhoor, is hij logisch in zijn uitleg over zijn liefdesrelatie met S., de plannen voor hun vertrek naar Turkije (ondernomen stappen, familieproblemen, enz.). Dat bovendien, dit de enige tegenstrijdigheid is, die opgemerkt werd, wanneer hij door de VDZ en het CGVS verhoord werd en in dit laatste geval, gedurende meerdere uren. Dat men zijn psychologische kwetsbaarheid herinnert waarmee jammer genoeg tegenpartij helemaal geen rekening gehouden heeft, zowel gedurende zijn verhoor als in het kader van deze beslissing. Dat bij lezing van al deze elementen, het aangewezen is het status van vluchteling aan verzoeker toe te kennen, of ten minste de vernietiging te bevelen van de beslissing zodat dat hij verhoord zou worden in correcte omstandigheden, rekening houdend met zijn psychiatrische toestand. Dat voor de elementen in verband met het leger, verzoeker zich op de beoordeling van deze rechtbank beroept."

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- Documenten in verband met verzoekers psychologische situatie;
- Persartikel "Dans les tribus d' Irak, mariages forcés et femmes "esclaves"" van 20 april 2019;
- Persartikel "En Irak, la tribu comme dernier rempart face au chaos" van 10 december 2019;
- Internetartikel "3 people killed in a Tribal parade in Iraq while Dancing";
- "Comment surmonter les sept plaies d'Irak" van 13 februari 2018;
- Twee – onleesbare - fotokopieën.

2.3. Bij aanvullende nota van 25 januari 2021 brengt verweerder de volgende nieuwe elementen aan:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020;
- EASO COI Report Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7. In de mate dat verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

De beoordeling door verweerder inzake verzoekers procedurele noden kan derhalve niet in het kader van voorliggend beroep worden (her)beoordeeld.

8. Verzoekers verwijzingen naar de omstandigheden van het persoonlijk onderhoud, waarbij verzoeker zijn zelfbeheersing verloor en zich onwel voelde en het onderhoud tweemaal onderbroken moest worden omdat verzoeker schreeuwde en vroeg te roken om zich te ontspannen, kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen aangaande het huwelijksaanzoek aan S., een kernelement uit zijn asielrelaas, niet verschonen.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

In de mate dat het voorgelegde medisch dossier van verzoeker gewag maakt van verzoekers psychische problemen kan hieruit niet worden afgeleid dat hij niet in de mogelijkheid is ten volle mee te werken aan de procedure inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Verweerder stelde terecht vast dat in de medische documenten niet wordt gesteld dat zijn cognitieve vermogens aangetast zijn of dat hij zijn verzoek om internationale bescherming niet zelfstandig zou kunnen behandelen. De bij het verzoekschrift neergelegde documenten in verband met verzoekers psychologische situatie betreffen dezelfde documenten die reeds werden voorgelegd aan het CGVS en in de bestreden beslissing beoordeeld. In navolging van verweerder merkt de Raad op dat verzoeker in staat was de vragen die hem gesteld werden tijdens het persoonlijk onderhoud te beantwoorden. De dossierbehandelaar heeft hoe dan ook eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld.

Daarenboven dient opgemerkt dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat de dossierbehandelaar hiermee rekening houdt. Stress is geen aannemelijke verklaring voor de incoherentie betreffende dermate belangrijke elementen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan bovendien blijken dat verzoeker zijn verklaringen bijstelt naarmate doorgevraagd wordt en hij met zijn voorgaande afwijkende verklaringen wordt geconfronteerd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Hieruit kan geen "stressreactie" of verwarring, maar net een duidelijke alertheid blijken.

Verzoeker toont geenszins aan dat hij in de onmogelijkheid verkeerde de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Uit de medische documenten is niet op te maken dat verzoekers psychische problematiek hem verhindert om op volwaardige wijze verklaringen af te leggen inzake de reden(en) van zijn verzoek om internationale bescherming.

9. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij in geval van terugkeer naar Irak zal worden gedood door de stam van S., zijn geliefde.

De bestreden beslissing motiveert op omstandige wijze dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen de familie van S.. De elementen van deze motivering zijn de volgende:

- verzoekers familie stond niet afkerig tegenover zijn relatie met S.;
- verzoeker maakt niet aannemelijk waarom zijn vader meteen overgaat tot zijn verstoting als dat zou betekenen dat de andere familie hem zou vermoorden, nu kan verwacht worden dat verzoekers vader eerst andere mogelijkheden onderzoekt om het conflict op te lossen, wat hij niet heeft gedaan;
- het feit dat verzoekers vader ervoor gekozen heeft tot verzoekers uitsluiting uit de stam doet net vermoeden dat dit geen doodsvonnis voor verzoeker hoefde te betekenen;
- verzoeker verklaarde zelf dat, ondanks de bijkomende sektarische moeilijkheden in het conflict, het conflict tussen beide families is opgelost door zijn uitsluiting;
- verzoeker heeft geen enkele persoonlijke bedreiging ontvangen;
- hoewel verzoekers familie wel bedreigd zou zijn geweest, hield dit op na zijn uitsluiting uit de stam;
- verzoeker legt inconsistente verklaringen af aangaande het verloop van de gebeurtenissen met betrekking tot zijn relatie met S..

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift opnieuw naar het document van de stammenrechtbank en zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dienaangaande. Het louter herhalen van eerdere verklaringen, het verwijzen naar een reeds voorgelegd document en het benadrukken van de waarachtigheid van zijn asielaanspraak betreft kan niet aangenomen worden als een dienstig verweer.

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift (niet geïnventariseerde) artikelen neerlegt en verwijst naar informatie aangaande tribalisme in Irak, de macht van stammenrechtbanken en het feit dat conflicten op gewelddadige wijze en buiten de rechtbanken geregeld worden, gaat verzoeker eraan voorbij dat niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op voorgaande, in gebreke.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat S. overleden is, hetgeen blijkt uit de overlijdensakte. Het loutere feit dat een persoon met de naam S. overleden is, kan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten niet aantonen, noch zijn voorgehouden band met deze persoon.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen concrete betwisting voert inzake de motivering in de bestreden beslissing aangaande zijn vrees te worden opgesloten omwille van zijn desertie. Deze motivering luidt als volgt:

“Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak in de gevangenis opgesloten te worden (CGVS, p.14) heeft u een vonnis van de militaire rechtbank neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk vervolgd hebben omdat u gedeserteerd bent (document 6). Strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf. Uit het vonnis dat u voorlegt blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. U verklaart letterlijk geen probleem te hebben met het leger, omdat u na de gevangenisstraf van zes maanden weer vrij zou komen (CGVS, p.14). Daarnaast kan opgemerkt worden dat u vrijwillig bij het leger bent begonnen werken (CGVS, p.5). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.”

De motiveringen in de bestreden beslissing inzake verzoekers desertie uit het leger vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en worden, aangezien ze niet worden betwist, door de Raad overgenomen. Verweerder wordt bijgetreden waar hij stelt dat strafvervolging omwille van desertie of dienstweigering *in se* geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Een deserteur of dienstweigeraar kan slechts beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, een gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens die dienstweigering of desertie. Dit is niet het geval.

11. Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift nog twee moeilijk leesbare fotokopieën neer zonder hierover enige duiding te geven. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat deze documenten overeenstemmen met documenten die verzoeker reeds heeft voorgelegd aan het CGVS, met name de overlijdensakte van S. en het verstotingsdocument van zijn stam. Deze documenten werden reeds beoordeeld en verzoeker brengt geen elementen bij die deze beoordeling kunnen doen wijzigen.

12. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

14. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, zoals deze werd aangevuld middels de aanvullende nota van 25 januari 2021, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Najaf geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt, mede gelet op de aanvullende nota van verweerder, geen concrete informatie bij die deze analyse kan weerleggen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS